

„Emeljétek fel a ti szeméiteket és lássátok meg a tartományokat: mert megértetek az aratásrc.” János 4, 35.

IV. évfolyam.

Budapest, 1907. október 1-jén.

10. szám.

Világbéke.

E napokban ismét összeültek Hágában a békeapostolok, kik nem csak álmodoznak a világbékéről, hanem bizonyosra veszik, hogy a békeeszméjüket

lehetne? Dacára annak, hogy ezen eszmék megvalósulása igen kívánatos volna, s saját szavaik szerint is végre itt volna már az ideje, hogy az ezeréves békebirodalom hajnala békétlen világunkra hasadna, — mégis egy bele-

Bananát hordó asszonyok Jamaika szigetén. (Lásd a 164. old.)

képesek is lesznek megvalósítani. Ez alkalommal minden kulturállam képviselve volt: A tárgyalások arról folytak, hogy vajjon lehetséges-e olyan eszközöket találni vagy oly törvényeket létesíteni, amelyek által a háborúkat kikerülni és az örök békét biztosítani

pillantás a világhelyzet mélyébe elégséges ahhoz, hogy mindenki beláthassa ezen törekvések teljes sikertelenségét.

Egy napilap következőképpen fejezi ki magát: »Annai bizonyos, hogy ezután komoly ember aligha megy már el a hágai békekonferenciára. Ez a tanács,

amely évenként ad hoc megbizottakból ül össze, kezdetben arról vitatkozott, hogy lehetetlenné teszi a háborút, szélnek bocsátja a roppant hadseregeket s minden kérdést, ha még oly bonyolult is, nemzetközi békebiróság útján old meg. Nem kell bizonyítgatnunk, hogy milyen vértelen ábránd, milyen jámbor lehetetlen óhajlás volt ez a szándék. Maga a bizottság is csakhamar belátta azt, hogy olyan csomót akar megoldani, ami megoldhatatlan s azért kezdett lassan visszatérni a valósághoz, az élethez, az ember valódi természetéhez. »

Hasonlóan nyilatkozik igen sok más cikkíró is. Tehát úgy látszik, hogy annak a mozgalomnak, mely a világbéke érdekében megindult, igen kevés eredményre van kilátása.

A sok tény közül, amely ezt megerősíteni látszik, a következőket hozzuk föl: A »Daily Mail« egy berlini jelentése szerint Jamamoto tengernagy és a japán tengerészeti vezetőség Németországból való visszautazása alkalmából nagy mennyiségű 12 hüvelyes ágrút rendelt a »Dreadnought« mintára épülő hadihajók részére, amelyeket jelenleg Japánban és Angliában építenek. Ezen megrendelést, amelynek elkészítésére 9 hónap szükséges, a német Krupp-féle gyárak vállalták el. Az angolok azért voltak kénytelenek ezen rendeléseket visszautasítani, mert már túl voltak terhelve saját munkájukkal. Jelenleg 120 darab 12 hüvelyes ágrú készül az angol hadihajók részére. Az angol gyárak nem készültek ily nagy megrendelésekre, míg a Krupp-féle gyárak az utóbbi időben 70 millió koronát áldoztak a gyárak kibővítésére, és 2400 munkás helyett most 30 000 munkást foglalkoztatnak. » Ezek az adatok világosan mutatják a nagy hatalmak állásfoglalását a világbéke kérdésével szemben gyakorlati oldalról. Találón mondja egy másik napilap: »A háború ma már ritka, de az államok roppant hadseregeket tartanak, s a produktív munka gyümölcsének legnagyobb részét arra fordítják, hogy minél nagyobb és minél erősebb hadseregeket állítsanak elő... Az ideai tanácskozásnak egyetlen tárgya, melynek sorsa máris eldőlt, az volt, hogy a konferencia óhajlja a hadi költ-

ségek csökkentésének tanulmányozását, mert e kérdés megoldása most sürgebb mint valaha. A hatalmas Anglia, amelynek hadi budgetje jóval kisebb, más sokkal szegényebb államok hadi budgetjénél, állott elő ezzel a jámbor óhajlással. Még azonban föl sem szólt, már is kénytelen volt engedni valamin még ebből a kevésből is. Németország hallani sem akar a hadi budget leszállításáról, pedig hogy a kontinentális államok roskadoznak a haditerhek alatt, arra csupán Németország kényszeríté Európát. Németország nem akarja, s ezzel vége. Az azonban még sem járná, hogy a konferencia még csak ne is óhajthasson valamin, tehát a francia meghatalmazott, Bourgeois így szelidíti a szerény angol kívánságát: óhajtandó, hogy a hadiköltségek csökkentésének kérdése tanulmányoztassék, mert e kérdésnek tanulmányozása kívánatosabb mint valaha.

»Ez magyarul szólva: nesze semmi, fogd meg jól, s ezért lehetetlen is komolyan venni az egész béke-konferenciát.«

Igy ítéli meg világi Tápok az egész mozgalmat s annak eredményét, s mi küknek kötelessége az időnek ezen egyik komoly jelet megvizsgálni, ebben egy további bizonyítékát látjuk a bibliai jóvendölések igazságának és valódiságának. A proféták már évezredekkel ezelőtt mondták, hogy az »utolsó időben... sok népek elmennek s mondják: Jertek fel, menjünk fel az Úrnak hegyére... hogy a szabályajokból kapákat, és az ó dárda-jokból sarlókat csináljunk és egy nép más nép ellen fegyvert ne vonjon, se pedig többé hadakozást ne tanuljanak.« Ésaías 2, 3. 4; Mikeás 4, 2. 3.

Míg egyrésztől a népek ezen béke-mozgalomról adott jóvendölést a béke-konferenciák megtartása által valósággal beteljesítik, addig más részről tényleges és folytonos fegyverkezésük által saját békeeszméjüket gyakorlatilag megcáfolván azt is beteljesítik, amit az Úr róluk Jóel proféta által mondott: »Az Úr végezte. Hirdessétek meg ezt a népek között, hirdessétek hadat, támasszátok fel a hatalmasokat; eljönnek, felkelnek mindnyájan a hadakozó férfiak. Ront-

Az ember természete és sorsa.

XVI.

„Vajjon kicsoda vette észébe az ember lelkét, hogy felment volna?“ Préd. 3, 21.

A halhatatlanság tanának hírnökei gyakran hivatkoznak ezen versre, midőn be akarják bizonyítani, hogy a lélek a halál után tovább él. Ezen vers helyes megértése végett szükséges a megelőző mondatokat megvizsgálni. A 18. versben Salamon csak azt mondja Istentől nyert bölcsesége szerint, hogy az ember hasonló az oktalan állathoz, — nem hogy semmi különbség nem volna azok között, — mert ezt tudja mindenki, akinek csak egy kis értelme van, hogy az embert tökéletesebb szervezete és gondolkodási tehetsége feljebb helyezi minden más teremtésnél — sőt a teremtés koronájává teszi. Egyszerűen azt akarja mondani a Prédikátor — amint a következő versből is láthatjuk, — hogy a halálnál nincs különbség az élő lények között. »Mert,« azt mondja, »az emberek fainak végek hasonlatos az oktalan állatnak végéhez, és egyenlő végek vagy az azoknak, amint meghal egyik, úgy meghal a másik is és ugyanazon egy lélek (ruahh, lehelet ugyanaz a szó található a 21. versben) vagy az azokban. Annakokáért az embernek nagyobb méltósága nincsen (a tekintetben).

Ezek közül mindenik ugyanazon egy helyre megyen; (vajjon a mennyországba-e? oda mennének miud az emberek, mind az állatok?) »mindenik a porból való és mindenik porrá lesz.« Így értelmesen fejtegeti a Prédikátor, hogy a testi életre nézve a földön és a halálnál nincsen különbség az ember és az alsóbb rendű élő lények között. Hogyan lehetne tehát feltételezni, hogy mintán nézetét oly tisztán kifejezte, azután előbbi állításai ellenére azt mondaná, hogy mégis van különbség az ember és állat között, hogy mégis van az embernek nagyobb méltósága, hogy nem mennek egy helyre a halál után, hogy az ember lelke egyenesen Istenhez megy s az állatok lelke a földbe. Az ilyen

sütök el szántóvasaitokat, csináljatok fegyvereket azokból és kaszáitokból csináljatok dárdákat, a beteges mondja azt: Erős vagyok én!« Jóel 3, 8-10. Ezen jövendölések szemeink láttára beteljesülnek. »És gyógyítják vala az én népem leányának romlását hazugsággal, mondván: Békesség, békesség, de ugyan nem lőn békesség!« Jer. 6, 14.

Bármilyen kívánatos is volna ezen békesség, még sem érhetik el a nemzetek minden fáradságuk és iparkodásuk dacára, míg a test és vér, az ember »valódi természete« uralja ezt a földet. Csak akkor lesz béke e földön, mikor egyszer beteljesedik a Dániel 2, 44-ben adott jövendölés: »Továbbá azoknak a királyoknak idejekben támaszt a menynevei Isten birodalmat, mely örökké meg nem romol és ez a birodalom más népnek nem hagyatik, mely elrontja és eltörlí mindezeket a birodalmakat, és az állandó Tészen örökké.«

Kérjük a kegyes olvasót, hogy ama nagy apostol Pál szavait is jól szívelelje meg, aki mindezen állapotokkal szembe azt mondja: »Továbbá az időről és azoknak cikkelyeiről, Atyámfia, nem szükség hogy írjak néktek. Mert ti magatok jól tudjátok, hogy az Úrnak ama napja mint a lopó éjszakán azonképpen jó el. Mert mikor ezt mondják: Békesség és bátorság! Akkor nagy hirtelen veszedelem jó reájuk mint a szülésnek fájdalma a terhes asszonyra és semmiképpen meg nem menekedhetnek. De ti atyámfiai nem vagytok a sötétségben, hogy az a nap titeket mint a lopó úgy találjon. Mindnyájan ti a világosság fiai vagytok és a napnak fiai . . . Azért ne aludjunk mint egyebek, hanem vigyázzunk és józan legyünk.« 1 Thess. 5, 1-6.

H. J. F.

✓ — Mennél közelebb jutunk Jézus-hoz, annál több hibát fogunk magunkban tatálni, mert látásunk tisztul, és saját tökéletlenségünk az ő tökéletes természetével ellentétben mindinkább nyilvánvalóbbá lesz.

*

✓ — Aki szeretni tud, semmitsen bírál meg oly szigorúan mint önmagát.

gondolkodás a világ legbölcsebb emberét a legbaltagabbá tenné.

Miképpen ertsük meg tehát a 21. versben használt kifejezéseket? Nem szabad szem elől tévesztenünk, hogy a Prédikátor ott *kérdést tesz*.

»Vajjon kicsoda vette észébe az ember lelkét, hogy felment volna és az oktalan állat lelkét, hogy a föld alá ment volna?«
Úgy látszik, hogy voltak akkor is egyének, akik az ilyeneket állítottak. Milton János »Az elveszett paradicsom« című művében úgy fordítja ezen verset: »Kicsoda tudja, hogy az ember lelke felmegyen-e vagy nem?« Egy más fordító úgy adja: »Ki tudja, hogy vajjon az Adám gyermekéinek lelke felfelé megyen-e, és az állatok lelke lefelé száll-e a földbe?« A *Septuaginta*, a *Tulgata*, a Chaldee Paraphrase, a siriái és a német fordítások is úgy adják ezen verset.

Ez más világosságban tünteti elő a dolgot, úgy hogy nem lehet ellentmondást benne tatálni, de egyúttal megsemmisíti a lélek halhatatlanság tanának látszólagos támpontját is.

A pogány világ azt hitte, hogy az ember lelke a halál után felmegy az istenek közzé (az a pogány mythológia alaptana) és hogy az állatok lelke lemegy a földbe. Ez pedig a régi lecke, amelyet a kígyó már Édenben feladott, midőn azt mondta: »Nem haltak meg haláluk halálával, hanem olyanok lesztek mint az Istenek.« Salamon mindezt megcáfolja s azt mondja, hogy a halálnál nincsen nagyobb méltóság az embernek mint az állatnak, s hogy mind a kettő ugyanegy helyre megy. Azután *kérdezi*, hogy ki tudja igaz-e az, amit a pogányok állítanak, hogy az ember lelke felfelé megy és az állat lelke lefelé. Ő maga mondja, hogy *mind egy helyre* mennek s ezen nézet egyez Isten eredeti szavával: »Halálnak halálával meg fogtok halni.« Felhívja az ellenfeleit arra, hogy bizonyítsák be, amit állítanak. A bizonyítékot pedig nem tudtak hozni.

Így tehát látjuk, hogy az említett vers semmi támpontot nem ad a lélek halhatatlanság tanának.

Jamaika.

Ha valaki Jamaika sziget felé utazik, az először úgy tűnik fel előtte, mint egy felhő a láthatáron; de ha közelebbre jön, meglátja, hogy a sziget nem sík, hanem hogy 7–8000 lábnyi magas hegyláncok meredeken emelkednek a tengerből a magasha.

Ha Port Ontario kikötői városba jövünk, kellemes meglepetést nyújt nekünk a csodaszép tropikus vegetáció, a sajátosságos házak és a várakozó embercsoportok, akik a hajóváraknál összegyűlnek. Nagy lelkesedéssel győződünk meg arról, hogy egy egész új kis világba léptünk, melynek talán sehol sincsen párja.

Ha a város utcáin végig sétálunk, feltűnik nekünk, hogy sok férfiúval találkozunk, akik »machetes«-t, két lábnyi hosszú és négy hüvelyknyi széles késeket, viselnek. A kubaiak ezeket fegyver gyanánt használták az utolsó háborúban; de ezen emberek sok békés cselekvéshez pl. a gyümölcsfák megnyeséséhez, bananacsomóták levágásához, favágáshoz stb. használják. De ha előfordulna, hogy ezen szerszám meglátása valamely látogatónál rossz sejtelmeket keltene, akkor azok hamar el fognak tűnni a jamaikaiak által gyakorolt szívélyes fogadtatás és vendégszeretet által.

Megnevezendő a szegényebb lakosság között előforduló néhány sajátosság. Ők minden terhet a fejükön hordanak, néha száz kilóig is; de egy kis üres vedret, sőt palackot is a fejükön hordanak ahelyett, hogy azt a kezükben vinnék. Minden reggel lehet mezítlábú asszonyokat látni, akik ilyen módon gyümölcsöt és egyéb terheket a városba visznek.

Jamaika déli tengerpartján szép kikötő van, mely a tengertől egy hosszú földbenyulás által el van zárva. Ez a föld úgy néz ki, mint egy fával benőtt nagy gáttöltés. Legkülsőbb végén állt a régi város Port Royal, mely tengeri rablók által építettett és azoktól mint székhelyük használtatott, míg körülbelül 200 évvel ezelőtt földrengés által elpusztult. Az előhegység vége a várossal elsüllyedt a tengerben és a lakosok a vízbe fuladtak.

Bizonyságtételek a gyülekezetek részére.

White E. G.-től.

(Folytatás.)

A megbecsülhetetlen ajándék.

„Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, ki megáldott minket minden lelki áldással mennyekben a Krisztusban. Miképpen választott minket ő benne, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek ő előtte a szeretet által. Ki választott minket, kiket fiaivá fogadna a Jézus Krisztus által ő magában, az ő akaratjának jó kedve szerint. Az ő dicsőséges kegyelmességének dícséretére, melyből minket ingyen magának kedvesekké tett ama szerelmesben: Kiben vagyunk váltságunk az ő vére által tudniillik bűneinknek bocsánatjok, az ő kegyelmességének gazdagsága szerint.»

„Isten gazdag lévén az irgalmasságban az ő nagy szerelméből, mellyel szeretett minket, mikor a vétkekben megholtunk volna, minket is együtt megelevenített a Krisztussal, kinek kegyelméből tartattok meg. És együtt feltámasztott és együtt helyheztetett mennyben a Krisztus Jézusban. Hogy megmutatná a következő időkben az ő kegyelmességének nagy gazdagságát, az ő hozzánk való kegyelmességéből a Krisztus Jézusban.»

Így írt a nagy apostol Pál, az Úr Jézus Krisztus foglya, az ő tömlőcéből Rómából. Azon iparkodott, hogy az Úr Jézus kimeríthetetlen nagy kegyelmét megmagyarázza és egyszerű, világos beszéddel érthetően előadja. A váltság terve áldozat által jött létre. Az apostol azt mondja: „Mert tudjátok a mi Urunk Jézus Krisztus jótéteményét, hogy ő ti érettetek szegénnyé lett mikor gazdag volna, hogy ti az ő szegénységével meggazdagodnátok.» „Mert úgy szereté Isten a világot, hogy az ő egyetlen szülött Fiát adná.» Krisztus önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól. A váltságunk koronáját képezi amaz ajándék Jézus Krisztus által. „A melyeket a szem nem látott, sem a

Jamaika lakosságának előkelőbb osztályai szép kőből épült házakkal bírnak, melyek lombos fákkal és szép virágos kertekkel körül vannak véve. A falusi élet ellenben igen egyszerű. A földmives tehetsége szerint vesz magának egy negyedtől tíz vagy több holdig földet és arra építi a házát. Hét lábnyi hosszú bambuszcsölöpöket ver be a földbe, ezeket vékony fűzfavesszőkkel átfonja és kívülről földdel vagy agyaggal betapassza. A földel hosszú fűből vagy pálmaszalmából áll, mely mindig keresztbe lesz rakva, hogy az eső ne hathasson át. Ha a házzal kész van, akkor bananahajtásokat ültet be, melyeket öreg fatörzsekből vesz. Azokból nemsokára fák lesznek és nyolc vagy tíz hónap múlva már minden fáról egy csomóta bananát arathat. Aközben a zöld gyümölcsből is különféle jóízű ételeket készítenek. A lakosok értenek ahhoz, a sziget terményeit jól felhasználni. Még más gyümölcsöt és főzelék-félét is termelnek, melyekből még a »yam«-ot vagy kenyér-gyökeret említünk. Ez több mint egy lábnyi magasságra nő és csak kevés munkát követel.

Jamaika vegetációnak gyönyörűségét nem lehet leírni. Ami nem eredetileg a szigeten termett, azt a világ más részeiből hozták ide, úgy hogy itt a nyilvános ligetekben és magán-kertekben is a tropikus vidék majdnem minden növényét látni lehet. Az egész éven át nagy virágok virágnak; azon növények, melyeket itt üvegházakban tenyésztik, ott szabadon teremnek. Lehet ott fákat látni, melyek oly dús szindíszes virágokkal be vannak fedve, mint a legfinomabb szobanövényeink. Rózsa- és muhagyonfa ott oly gazdagon terem, hogy azt vasuti talpfáknak használják.

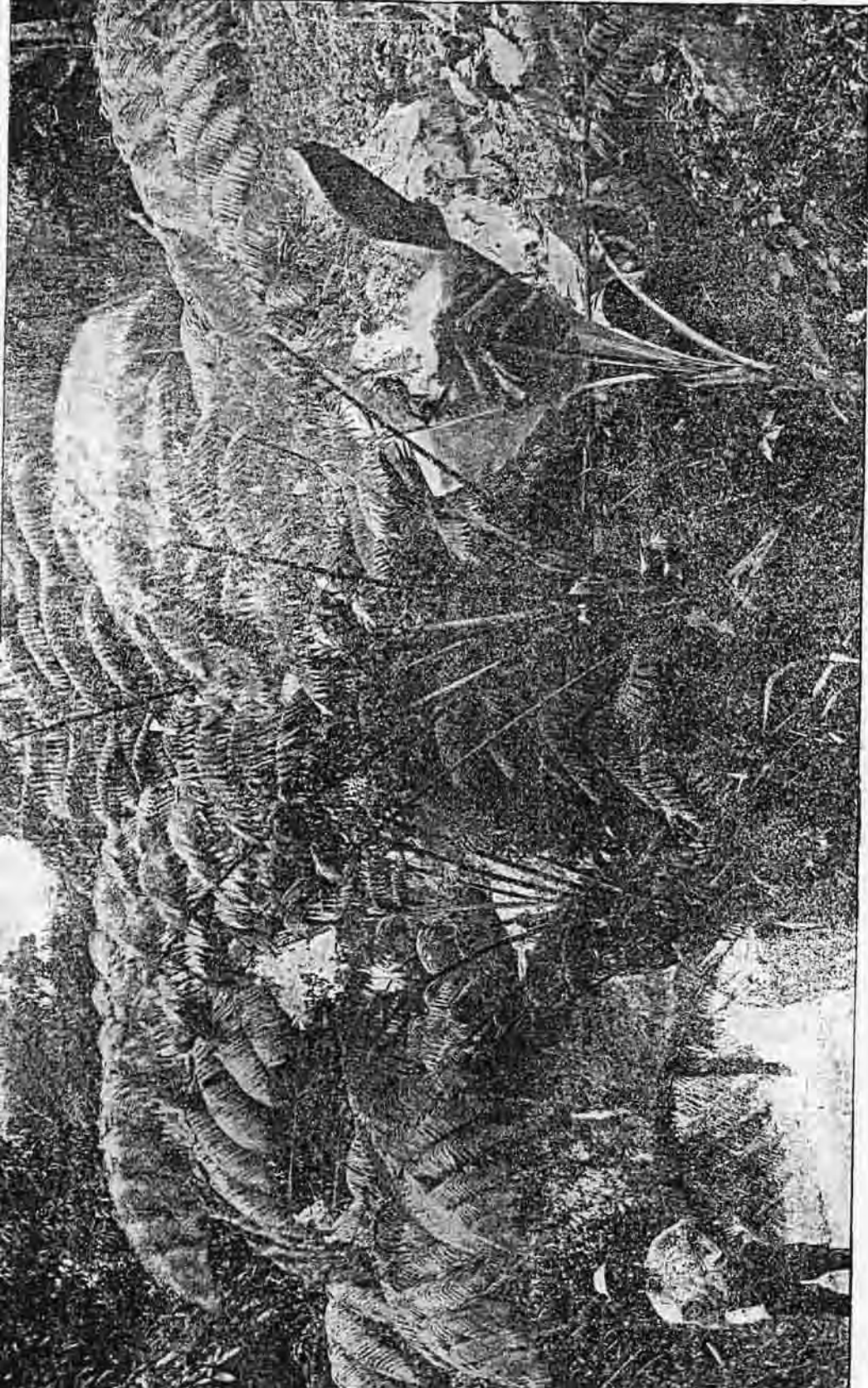
Jamaika lakosai, melyekből minden 45 színes emberre egy fehér jut, sokkal csendesebb, természetesebb életet folytatnak, mint más népek, melyek a modern civilizáció központjához közelebbre laknak.

Ez egy értelmes nép, mely a vallássság iránt fogékony, és a harmadik angyal üzenete is jó elfogadásban részesült náluk.

Chase G. W.

Pálmaszalmával fedett házak Jamaika szigetén.

Páfrán lamalka szőcetén

fül nem hallott, az embereknek is gondolatjukba nem mentek, melyeket az Isten készített az őtet szeretőinek: Nincsen is senki, aki az ő kegyelmének gazdagságát szemlélve, örömmel ne kiáltana fel az apostol szavaival: »Hála legyen az Úrnak az ő kimondhatatlan nagy ajándékáért!«

Az önfeláldozás lelke, amely a váltás tervét létre hozta, lakozzon minden hívó szívben, akkor részese is lehetünk Isten ajándékaiban. Péter apostol erre nézve azt mondja: »A mint minden ember vette az ajándékot, azonképpen sáfárokodjatok abból egymásnak, mint az Istennek külömb-külobb féle ajándékának jó sáfárai.« Midőn az Úr Jézus az ő tanítványait kiküldötte, azt mondta nekik: »Ingyen vettétek, ingyen adjátok.« Azokban, akik Krisztus társaságában élnek, nem uralkodhatik önzés vagy zárkozottság. Aki az élet vizéből iszik, hamar tapasztalni fogja, hogy ez »lészen ő benne örök életre forró víznek feje«. Az Úr Jézus lelke élő vízforrásává alakítja át őtet, úgy hogy minden az élet sivatagán fáradtan vándorló fel-frissítésére szolgál. Ugyanezen önfeláldozás lelke indította Pál apostolt azon nagy munkájára, amelyet életében elvégzett. Azt mondja magáról: »Adósa vagyok mind a görögnek mind a zsidóknak.« »Énnekem minden szentek között legkisebbnek adatott ez ajándék, hogy hirdetném a pogányok között a Krisztusnak végremehetetlen gazdagságát.« Azt akarja az Úr, hogy az ő szent gyülekezete visszatükörözze az ő szeretetének teljességét, amely őbenne található. Mi megnyerjük őtőle a szeretet teljességét, amelyet viszont kötelesek vagyunk a világgal közölni. Míg az egész ég érdeklődik a végbe menendő nagy munka iránt, addig a gyülekezet is munkálódjon lankadatlanul. Tagjai vagyunk az ő lelki testének. Ő a fej, amely a testnek minden tagja felett uralkodik. Maga a Megváltó működik az emberek szívében, hogy a megtérésre bírja. — Ugyanez a búzgóság és önzetlen erő meg fog nyilatkozni az ő követői életében is. Krisztus elvárja, hogy az emberek részesei legyenek az ő természetének, hogy képesek legyenek e világ sötétségén

átörni. Akkor az Úr ama szava beteljesedik: »Ti vagytok e világnak világossága.«

»Isten munkatársai«, »sáfárai vagyunk.« Az Isten kegyelmének ismerete, az ő igéjének igazságai, valamint minden anyagi áldás — mind talentomokat képeznek, amelyeket az emberiség megváltásában fel kell áldoznunk Isten, aki folytonosan árasztja áldásait az emberekre, nem akarja látni, hogy az emberek az adott áldásokat csak a maguk részére használják fel egy önző élet folytatására. Krisztus most a mennyben van, lakhelyet készíteni azok részére, kik őtet szeretik, — sőt többet akar készíteni mint lakhelyet — királyságot, örökkévaló országot. De mindazok, kik ennek részesei akarnak lenni, gyakoroljanak önmegtágadást miként ő tette, míg e földön járt.

Nem volt soha idő, midőn annyi önmegtágadást kellett gyakorolni, mint éppen most e jelenvaló időben, mert a próbaidő nemsokára lejár. Az én lelkem megindul bennem, mert mindenfelől hallom a macedoniai kiáltást, városokról, falvakból, még a csendes óceán szigetei felől is hangzik felém eme hívás: »Jer által és segíts nekünk.«

Kedves testvéreim, akarjátok-e ezen hívást figyelembe venni és ezt a választ adni: »Jövünk, missionárusokat és pénzt küldünk segítségtekre. Önmegtágadást fogunk gyakorolni életmódunkban. Oda fogjuk adni mindazt amit nélkülözhetünk, hogy az Úr munkája anyagi hiányt ne szenvedjen. Sőt önmagunkat is feláldozzuk ezen munkára.« Előadták nekünk már többször, hogy a missiói pénztár üres, azért most siessünk segítségre, mert most még többet ér egy korona az Úr munkájában, mint később tíz.

Azért munkálkodjatok, kedves testvérek, — munkálkodjatok míg alkalom van a munkálkodásra, mert eljő az éj, midőn senki nem tud munkálkodni többé. Hogy mily hamar eljő ez az éj, azt nem tudja senki. De most van az alkalom — használjátok fel. Hogyha vannak oly lelkek, akik személyesen nem tudnak részt venni a munkában, akkor támogassák anyagilag a munkát, úgy,

hogy élő szó és nyomtatványok által lehessen az igazságot terjeszteni. Az ilyenek támogathatnak másokat, hogy a missiói iskolákba járhassanak. Fektesetek minden koronát, amelyet csak lehet, a mennyei bankba.

(Folytatás következik.)

Bibliai leckék.

Tanulmányok arról a „kiválasztás“-ról, amelyről a szentírás beszél.

1. lecke. — 1907. október 5-ére.

A hivatás.

Kérdések.

1. Milyen komoly figyelmeztetést ad nekünk Isten? 2 Pét. 1, 10. Lásd az 1. megjegyzést.

2. Kitől jön a hivatás? Ap. csel. 2, 39; 1 Pét. 5, 10.

3. Kik vannak hívva? Máté 9, 13.

4. Hányan vannak hívva? Róm. 3, 23; Ján. 3, 16; Ésaías 55, 1 első része.

5. Hogyan lesz ezen hívás egész terjedelme kifejezetten élénk állítva? Ésaías 45, 22; Jelen. 22, 17.

6. Honnan leszünk kihívva? 2 Kor. 6, 14–17; Jel. 18, 4. Lásd a 2. megjegyzést.

7. Mire vagyunk hívva? 1 Pét. 2, 9; Gal. 5, 13; Kol. 3, 15.

8. Milyen jellem felvételére vagyunk hívva? 1 Tess. 4, 7; 1 Pét. 1, 15.

9. Miknek kell tehát nekünk lennünk a mi hivatásunk szerint? Róm. 1, 7; 1 Kor. 1, 2. Lásd a 3. megjegyzést.

10. Milyen rokonságba leszünk hívva? 1 Ján. 3, 1; 2 Kor. 6, 17. 18.

11. Milyen társaságba leszünk hívva? 1 Kor. 1, 9; 1 Ján. 1, 13.

12. Mi által leszünk hívva? 2 Tess. 2, 14; 2 Pét. 1, 3.

13. Mi szerint vagyunk hivatalosok? Róm. 8, 28.

14. Milyen életre vagyunk hívva? 1 Tim. 6, 12.

15. Milyen cselekedetekre vagyunk hívva? 1 Pét. 2, 19–21; 3, 9.

16. Mi a mi hivatásunk legmagasabb pontja? 1 Pét. 5, 10.

17. Milyen a jelleme annak, akiben hívva vagyunk? Jel. 19, 11.

18. Milyen azoknak jelleme, akik ezen hívást elfogadják? Jel. 17, 14.

19. Mi tehát ezen hivatás? Fil. 3, 14; Zsid. 3, 1. Cél, kincs.

Megjegyzések.

1. *Hivatás és kiválasztás.* — Ennek a leckének nem az a célja, hogy oly tan ellenvetéseire válaszoljon, amelyről a szentírás semmit nem tud, — hanem egy felette hitörítő és hasznos tan tanulmányozásához nyújt segítséget. A szentírás tanit kiválasztásról és előrejelölésről, azonban mindig a mi vigasztalásunkra és épülésünkre. A »hivatás«, a »meghívás« és az »előrejelölés« azonban mindenkor megelőzik a »kiválasztást« és világosságot derítenek rá.

2. *Kihívva...* — Mi ki vagyunk hívva mindabból, ami nem hasonló ahhoz, aki bennünket hívott; kihivatunk mindazon dolgokból, amelyek nekünk természetesek. Mi természetünk szerint nem vagyunk jók vagy tiszták vagy igazak. Mi természetünk szerint a világ utain járunk, annak a fejedelemmel az akaratára szerint, aki a levegőben uralkodik. — azon lelek szerint, aki a hitetlenség és az engedetlenség fiaiban fejt ki munkáját. — a test kívánságai szerint; mi a harag gyermekei vagyunk. Ne hagyjátok magatokat félrevezetni és ne helyezték azt, ami emberi, magasabbra mint azt Isten teszi, mert ezáltal a Megváltó lesz háttérbe szorítva. Merítsünk vigaszt azon gondolatból, hogy az Isten bennünket minden gonosztól el, jobb dolgokra hív.

3. *Szentek.* — Jóllehet Isten bennünket szentségre hív és az ő lelke által gyermekeit szenteknek nevezi, még sem találjuk soha, hogy Isten odaadó szolgálói magukat szenteknek mondanák. A legszívesebben »szolgáknak« neveztek magukat. »Pál, Jézus Krisztus szolgálója.« Isten ugyan szentségre hív bennünket, gyermekeivé tesz, barátainak nevez, de azért mi mégis csak az ő »szolgálói« vagyunk.

2. lecke. — 1907. október 12-ére.

A kiválasztás.

Kérdések.

1. Milyen komoly figyelmeztetést találunk 2 Pét. 1, 10-ben?

2. Mit jelent e kifejezés »kiválasztás«? Választást, mely a kiállott próba alapján történik. Kihívás.

3. Kinek a gondja a »kiválasztás«? Ján. 15, 16.

4. Mire választ ki Isten néha ideiglenesen embereket? Egy bizonyos meghatározott munkára, mely azonban magában még nem biztosítja az üdvösséget.

5. Mire választotta ki Abrahámot? — Hogy atyja legyen az ígért magnak. Lásd 1 Móz. 17, 1 8.

6. Melyik lett Abrahám két fia közül kiválasztva arra, hogy az ígéretek betöltse? 1 Móz. 21, 11, 12.

7. Izsák két fia közül melyik lett kiválasztva? 1 Móz. 25, 23, 31–34.

8. Ki lett Jákob fizenköt fia közül az ígért mag törzsatyjává kiválasztva? 1 Móz. 49, 8–10.

9. Biztosította-e ezen kiválasztás egyik is ezen férfiak közül az üdvösséget? Kizárta-e ez a „nem választottakat” az elerből?

10. Melyik királyt választotta ki Isten, az ő nevének dicsőítésére? Róm. 9, 17. Lásd az 1. megjegyzést.

11. Fel lett neki ajánlva ezáltal az üdvösség? Megnyerte ezt? 2 Kor. 2, 15, 16.

12. Melyik másik hatalmas uralkodót választott ki Isten egy meghatározott munkára? Jer. 27, 5–8. Elismerte ő ezen hívást mint Istentől származót? Dán. 4, 24–34. Lásd a 2. megjegyzést.

13. Nevezd meg egy másik uralkodót, akit az Isten szintén kiválasztott egy meghatározott munkára? Ésaiás 44, 28-tól 45, 5-ig. Tiszteletben tartotta-e Isten hívását? 2 Krón. 36, 23.

14. Ki lett Dávid fiai közül Krisztus törzsatyjává kiválasztva? Máté 1, 6.

15. Ki lett Izrael összes szüzei közül negtisztelve azzal, hogy Jézus anyja legyen? Luk. 1, 26, 27. Biztosította ez az ő üdvösségét? Kizár-e az ő választása másokat az üdvösségből? Máté 12, 9, 50.

16. Mi szükséges még ahhoz, hogy mi az örök üdvösséget elnyerjük, mindamellett, hogy Isten bennünket az ő munkájában felhasznált vagy felhasznál? sál. 3, 14; 1 Kor. 9, 27.

17. Mit kell nekünk választanunk, hogy az Isten választása bennünk megvalósulhasson? 5 Móz. 30, 19; Ésaiás 6, 4.

Megjegyzések.

1. *Hogy megmutassam benned az én hálaomat* . . . Isten előtt nincs személyvá-

logatás. Ő Abrahámot Egyiptomba küldte, hogy Egyiptomot megmentse. Józsefet is ugyanazon célból küldte oda. És midőn Mózes Isten érthető követelését hirdette: »Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nekem . . . « Pharao az üzenetet elfogadhatta volna; élet és áldás lett neki felajánlva és Egyiptom az igaz Isten megismerése által a világosság központja lehetett volna. Csak azután, miután már minden megtett Isten arra nézve, hogy Pharao szívét megpudítsa — vonta vissza tőle az ő lelkét, és engedte át őtet sorsának.

2. *Az én szolgálóm*. Isten egy munkát szánt Nabukodonozornak; de a királynak hosszú időre volt szüksége, hogy a lelkét megtanulja. Dán. 2., 3. és 4. részei szólnak az ő neveléséről, az ő tett előrehaladásáról, miglen az igaz Isten ismeretére eljutott.

3. lecke. — 1907. október 19-ére.

A kiválasztás célja.

Kérdések.

A jellem.

1. Kinek az akaratából lettünk elhíva? 2 Tim. 1, 9.

2. Mi az ő szándéka vagy célja a mi jellemünkre vonatkozólag, amint azt már az ember teremtésénél megmutatta? 1 Móz. 1, 27, 31. Lásd az 1. megjegyzést.

3. Milyennek teremtette Isten az embert? Préd. 7, 29. Lásd a 2. megjegyzést.

4. Mikor készült még el Isten terve az embert illetőleg? Eféz. 1, 4.

5. Ki által lett ez az egész, már a teremtésnél elkészített terv lefektetve? Kol. 1, 16, 17.

6. Kiben biztos még mindig az Isten terve, jóllehet az ember vétkezett? K 1. 1, 18–20.

7. Milyen eszköz által tudja Krisztus még mindig a tervezett jellemet bennünk fejleszteni? Kol. 1, 20–22.

8. Mi szükséges a mi részünkről? Ap. csel. 20, 21; Kol. 1, 23.

A földre vonatkozólag.

9. Mit mondott Isten a földről, mikor az ő kezei közül kikerült? 1 Móz. 1, 31.

10. Ki számára teremtetett? 1 Móz. 1, 27, 28; Zsolt. 115, 16.

11. Mi jött a bűn következtében a földre? 1 Móz. 3, 17, 18. Lásd a 3. megjegyzést.

12. Ki lett az úr a földön, miután az ember, aki eddigi fejedelme volt, a Sátánnak adta magát? Ján. 12, 31; 2 Kor. 4, 4.

13. De, vajjon az Isten célja és terve még mindig ugyanaz-e? Ésaías 45, 18.

14. Ki által kell neki visszaállítva lenni? Luk. 19, 10.

15. Kire fog azután az előbbi uraság újból visszatérni? Mik. 4, 8; Jel. 11, 15. (Gyülekezetnek tornya — Krisztus.)

16. Mely lények fogják majd ezt vele megosztani? Máté 25, 34.

17. Meddig fog terjedni az ő uralma? Dán. 7, 27; Jel. 21, 1.

18. Milyen lesz a föld állapota akkor? Jel. 22, 3.

19. Milyen lesz a lakók jelleme akkor? 2 Pét. 3, 13; Ésaías 60, 21.

Megjegyzések.

1. *Isten képmé teremté* . . . Nem csak phisikai vagy testi, hanem erkölcsi vagy szellemi hasonlóság — egy lény, akinek jelleme fejlődhet és az ő teremtőjéhez hasonlóvá válhat. Isten a teremtéssel mindent megrett, amit csak tehetett. Egyetlen, ami meg nem volt meg, a kifejlődött emberi jellem; ez csupán az ember saját választása alapján képződhetett. Ezért az ember egyedül felelős. Orajta állt a választás, Isten utalt elhagyni és meghalni vagy Isten utait választani és élni.

2. Az *igazság* ra fordított szó az eredeti szövegben Izrael, Isten teremté az embert, hogy Izrael legyen. Vessük egybe ezen gondolatot azzal, amely az új Jeruzsálem kapuáról szól, amelyekben a megváltottak fognak bevonulni. Ezen kapuk is Izrael tizenket törzse szerint vannak elnevezve.

3. Az *átuk* legsúlyosabban arra utal, hogy akik oku volt; de midőn a föld fejedelme a bűnre elhajlott, az átkot ráhozta mindarra, ami az ő egész uralma alatt állott. Mert a teremtett állatok hibaváló és elmulandó állapot alá vetettek; nem akarattjuk szerint, hanem azért, aki azokat a hibaváloság alá vetette. Róm. 8, 20.

4. lecke. — 1907. október 26-ára.

A cél vagy szándék teljessége.

Kérdések.

1. Milyen emberek fogják örökölni az új földet Isten terve szerint? 2 Pét. 3, 13.

2. Mennyien lesznek ezen igaz jellemek? 1 Móz. 1, 28. Lásd az 1. megjegyzést.

3. Milyen intézkedéseket tett az Úr, midőn Sátán gondolta, hogy Isten tervét azáltal fogja meghiusítani, hogy az emberi családnak legalább egy részét félrevezeti? 1 Móz. 1, 28 (első rész). Lásd a 2. megjegyzést.

4. Mikor lettek ezen igaz jellemek kiválasztva? Eféz. 1, 4. Lásd a 3. megjegyzést.

5. Hol voltak ezen jellemek nevei felírva? Zsid. 12, 23; Jel. 17, 8. Lásd a 4. megjegyzést.

6. Mire van minden ember Istentől hívva?

7. Mikor lesznek a hívők nevei az élet könyvébe beírva? Ján. 3, 3; Luk. 10, 20. Lásd az 5. megjegyzést.

8. Mire van szükségünk, hogy új nevet és új jellemet kapjunk? Jel. 2, 17.

9. Mit kell a győzedelmesnek elviselnie? Jel. 3, 10 (utolsó rész); Jak. 1, 12.

10. Mely kifejezések mutatják a korona jellemét? 2 Tim. 4, 8; 1 Pét. 5, 4.

11. Hányan fogják a nevet és jellemet minden egyesnek ismerni? Jel. 2, 17 (utolsó rész).

12. Kik fogják a világegyetem nagy családnévét viselni? Eféz. 3, 14, 15. Lásd a 6. megjegyzést.

13. Milyen más nevet fogunk még viselni? Jel. 3, 12.

14. Mi van egyébként még Isten célja és tervében az ő gyeremekei javára? Dán. 12, 13. Lásd a 7. megjegyzést.

15. Mi az Isten terve azokkal, akik az ő tervét magukban véghezvinni engedik? Róm. 8, 28.

Megjegyzések.

1. *Töltötek be*. Isten örök, bölcs tervének meghatározott számú lelket kellett magában zárnia, kik ezt a földet lakni fogják. — egy meghatározott számot, mely sem nem sok, sem nem kevés. Az ő tökéletes terve pontos számot követel; és minthogy ezen terv a megváltás által tökéletesen teljesedésbe megy, s így valószínű, hogy a megváltottak száma egészen pontosan ugyanannyi lesz, mint amennyinek kezdetben az ő terve szerint a földön lakniok kellett volna.

2. *Gyümölcsözetek és sokasodjatok*. — Isten látta, hogy sok lélek fog Sátánnak hínni, őtet követni, a bűnnek szolgálni és így a halálba jutni; ezért kellett sokkal több embernek ebbe a világba beleszületnie, hogy ezekből a fentemlített szám összegyűjthető legyen.

3. *Jellemek kiválasztva*. Ne feledjük, hogy az egyetlen, aminek Isten szemében értéke van,

a jellem. Jellemeket választott ki Isten kezdetben, tökéletes számú tökéletesen harmonikus jellemeket, hogy ezen tökéletes új világot lakják. Ezen jellemeknek meg volt a maguk neve, még mielőtt a bűn utat talált és be lettek írva az élet könyvébe, anélkül, hogy az egyes személynevek megnevezettek volna.

4. *Nevek*, nem egy, hanem különböző nevek, melyek különböző jellemeket képviselnek, egyes az igazságra nézve, de különbözők egyéniségükre nézve. Egyre ezen jellemek, ezen nevek közül a hozzájuk tartozó próbákkal és szenvedésekkel: minden lélek hívva van. Aki győzedelmes lesz, az egy teljesen új nevet kap, amely őbenne lett megkészítve és csak őelőtte ismeretes.

5. *„Az élet könyvében.”* Ha mi a világot elhagyjuk és Kriszrust elfogadjuk, úgy Isten fiai és leányai leszünk és a mi nevünk mint olyanoké lesz tekintve, kik az örök életre kijelölve vannak.

6. *„A családban az atyától jön, nem a fiútól. Ennekokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt. (Kirái mind a mennyekben mind a földön való teljes eseléd nevezetetik.)*

7. *„Az ő öröksége.”* Nem mutatja-e ez, hogy a dicsőséges új Kanaan az Isten gyermekei között fel lesz osztva? Név, korona és örökség minden Istentől hívott léleknek fel van ajánlva.

5. lecke. — 1907. november 2-ára.

Amit az ő terve és célja magában foglal.

Kérdések.

Az ő szándéka az örökkévalóságban.

1. Mikor határozta meg Isten az ő gyermekei jellemét? Eféz. 1, 4.

2. Mit tett értünk akkor? Eféz. 1, 5 (első rész). Lásd az 1. megjegyzést.

3. Miszerint rendelt bennünket? Eféz. 1, 5 (utolsó rész).

4. Kinek a dicsőségére rendelt bennünket? Eféz. 1, 6 (első rész).

5. Kiben lettünk ezen kegyelem részeseivé? Eféz. 1, 6 (utolsó rész).

Amint Krisztusban megnyilatkozik.

6. Ki volt még mindig a mi reménységünk központja, midőn vetkeztünk? Mit foglal magában a megváltás? Miszerint történik velünk ez a megváltás? 7. vers. Lásd a 2. megjegyzést.

7. Hogyan és mily mértékben köztelte ezt velünk? 8. vers.

8. Mit jelentett meg nekünk? Miszerint jelentette meg mindezt nekünk? 9. v.

9. Mi a teljessége az ő tervének vagy céljának? 10. v.

10. Kik közé számláltatunk őbenne? Kinek a végzése szerint? Kinek a tanácsából? 11. v.

11. Mi a végeélja mindezen dolgoknak reánk vonatkozólag? 12. v.

12. Mi által nyerjük ezen bizalmat? 13. v. (első rész).

A szentlélek által belénk oltva.

13. Micsoda biztosíték adatott azok számára, akik ezen tervet magukban beteljesülni engedik? 13. v. (utolsó rész).

14. Micsoda ezen lélek egyidejűleg még, mely nekünk adatik? 14. v. Lásd a 3. megjegyzést.

15. Mit akar Isten ezáltal nekünk adni? 17. v.

16. Mennyit tudhatunk mi ezen végzésből vagy tervből? 18. v.

17. Mennyit tudhatunk mi Isten erejéről? 19–23. v.

Megjegyzések.

1. *„Kiválasztva”, „rendelve” stb. . . .* Isten részünkre azt a jellemet határozta meg, amelyre bennünket elhívott. Ő akarja, hogy mi ezt a jellemet elnyerjük. Ez az ő terve a mi javunkra. Ez az az érték, amelyet őbenünk lát. És ez a jellem az, melyet nálunk elérni akar, ha mi őt munkálodni engedjük és neki ellene nem állunk.

2. *„Az ő kegyelmeiségének gazdagsága szerint”,* nem a mi szegényes felfogásunk szerint; nem csupán annyiban, amennyiben azt a mi szükségleteink igénylik, hanem oly kegyellemmel, mely minden bűnt felülhalad.

3. A mi örökségünknek záloga, melyet Isten ad nekünk. Midőn valaki mástól valamit vesz, rendszerint foglalót ad, hogy az adásvételt biztosítsa. Ez az előpénz szolgál biztosítékkal arra nézve, hogy a többi is a kikötött időre megfizeti. Eppen így biztosít bennünket Isten is arról, hogy összes ígerteit teljesíteni fogja és adja nekünk a lelki életet, a lelket, mely mindazon dicsőséges, örök dolognak záloga, amelyeket nekünk megígért.

A missió köréből.

A Glandban tartott világkongresszus utolsó ülése (búcsúgyűlés)

alkalmával négy testvér felavatása után alkalom adatott a nagy gyülekezetben résztvevőknek a felszólalásra s ameny-

nyiben az elmondottakból az egész konferencia jelleme és eredménye kiviláglik, jönnek láttunk néhány kivonatot közölni ezen reménységgel, hogy az Úr népének öröme és megerősítésére fog szolgálni.

Irwín G. A. (a világkongresszus egyik előljárója). »White testvérünk, a világkongresszus első előljárója, azt mondta egyszer, hogy a harmadik angyal üzenete valódiságát és igazságát maga bizonyítja. És ez valóban úgy van. Ezen üzenet hirdetve lesz minden népnek, nyelvnek és nemzetségnek, mielőtt az Úr eljő. Mindez szemünk előtt teljeseedik be. Igen nagy örömet éreztem ezen a konferencián. Most negyedszer látogatom meg Európát. Legelőször 9 évvel ezelőtt voltam itt. Akkor állapítottatott meg az európai általános egyesület. Ugyanakkor alakult a német konferencia is. Ma már elterjedve látom a munkát Európa egész területén. Most már vannak testvéreink mindenfelé. Az utóbbi időkben tett utazásaimban Amerikában éppúgy mint Afrikában mindenütt hú lelkeket találok, kik ezen igazságot már évek óta követik, s akik szeretettel és örömmel szolgálnak az Úrnak.

Még csak óhajtom mondani, mielőtt ezen gyülelésről eltávozzunk, hogy soha sem voltam oly reményteltjes ezen szent ügy eredményére nézve mint éppen most. — Ha elő is fordul, hogy akadályok gördülnek utunkba, mégis tudjuk, hogy az is csak a munkának sikerére fog vezetni. Kimondhatatlan nagy örömet érzek, midőn látom, hogy ezen üzenet a világ minden népei között elterjed.

1844-ben születtem, de úgy érzem magam mint Kaleb, szeretnék én is bemenni az ígért földjére. Nemsokára elválunk egymástól s a világ minden részébe szétoszlunk. Lehet, hogy sokan közülünk már nem is találkoznak többé ezen a földön. — Adja az Úr, hogy az elválás ne legyen örökös, hanem hogy egy boldog viszontlátás örömeiben legyen részünk az új földön.»

Daniells A. G. (a világkongresszus elnöke). »Ezen búcsúgyülekezet alkalomával én is kifejezést óhajtok adni

annak, hogy minden, amit ezen a gyülekezetben láttam és hallottam, nagy örömmre és bátorításomra szolgált. — Mondhatom, hogy oly fontos és komoly gyülekezetben még nem igen vettem részt. Örülök, hogy itt Svájcban gyülehtünk össze, ahol Európában legelőször vert gyökeret ezen mozgalom. Imádkozunk és támogassuk egymást s maradjunk meg reménységünkben mind végig.»

Haffner G. F. (az amerikai német missió előljárója). »Igen sok örvendetes dolgot hallottam, amióta ide jöttem. Mondhatom, hogy nem voltam még oly gyülekezetben, ahol annyiféle nemzet képviselve lett volna, mint ezen a kongressuson. Felbátorítva és megerősítve térek vissza munkaföldemre.»

Covert Vilmos (Amerika). »Már 66 éves vagyok. Midőn én az igazságot elfogadtam, csak négyezer adventista lehetett körülbelül az egész világon. Akkor még igen kevesen hirdették az igazságot. Még nem volt se könyvtárító, se bibliamunkás, s az első prédikátor: Loughborough akkor lett felavatva, aki a mai napig is él s aki majdnem minden felavatott prédikátort, akit azóta felavattak, ismer.

Igen örülök mindazon, amit szemem láttak és füleim hallottak ezen a nagy gyülelésünkön s erős a hitem s reménységem, hogy meglátom még azt a napot, midőn ezen munka be lesz fejezve.»

Thompson G. B. (Indiából). »Midőn itt ültem s hallgattam a kedves testvérek megjegyzéseit, eszembe jutott azon sokféle nyelve, amelyen már hallottam testvéreinket bizonyosságot tenni az igazságról, amióta hazámat elhagytam. Az angol nyelven kívül hallottam bengál, hindu, szantal, örmény, arab, francia, német, spanyol, olasz, portugál, orosz s más nyelven. Hálát mondok az Úrnak azért, hogy mind ezen nyelvekben hívó testvéreket tudtam üdvözölni. A második adventi mozgalom elterjed az egész világon és reménységem az, hogy a munka nemsokára el is lesz végezve.»

Underwood R. A. (Egyesült Államok). »Szívemből hálát mondok az Úrnak mindazokért, amelyeket életemben a

mai napig tapasztalhattam. Abban az esztendőben születtem, mikor az első vallásos lapunkat kiadtuk. Már harminc év óta hirdetem a jelenvaló igazságot. Jól emlékszem arra az időre, midőn az első missionárusunkat elküldtük messze földre. Azóta pedig az Úr munkája elterjedt nemcsak Amerikában, hanem Európában, Ázsiában, Afrikában, s ma már igen sok eszköz áll rendelkezésünkre ezen igazságok elterjesztésére. Midőn őseink eljöttek Európából Amerikába, akkor hónapokat töltettek az úton, most már egynehány nap alatt tesszük ezen utat. Minden arra mutat, hogy mi az evangélium munka befejezésének idejében élünk. Sok áldást és lelki erőt nyertem ezen a gyülekezeten.»

Porter R. C. (Éjszak - Amerika). »Szívem mélyéből hálákat adok az Úrnak azért, hogy oly sok kedves testvért üdvözölhetek itt a világ minden részéből s meg vagyok győződve, hogy az Úr ügye nemsokára diadalmasan be lesz fejezve. Adjon az Úr hűséget és kitaratást mind végig.»

Griggs Frigyes (amerikai missiói iskolánk igazgatója). »Valóban most nyertem csak igazi kepet ezen munka nagyságáról, midőn ezen a gyűlésen oly sok nemzetet találtam képviselve. Sokszor beszélünk idegen földrészekről és népekről, pedig valóban nem léteznek, mert Afrika, Ázsia és Kína népei mind a mi testvéreink. Igen örvendek, hogy az Úr nekem is adott helyet és részt az ő nagy munkájában, s én hűséget akarok tanusítani mind végig.»

Vuilleumier J. (francia-svájci missiói iskolánk igazgatója). »Még jól visszaemlékszem azon időre, midőn Andrews, Whitney és később Holser és Conradi testvérek eljöttek hozzánk Svájcba. Akkor körülbelül 50 lélek ünnepelte a szombatot. Azóta nagy változás történt. Némelykor, midőn a munka lassan ment, kissé türelmetlen voltam, de most már vigyáznom kell, hogy hátra ne maradjak.»

Löbsack H. J. (Oroszország). »Midőn én 17 évvel ezelőtt az igazságot elfogadtam, akkor el kellett hagynom otthonomat s minden vagyonomat. Sok nehézséget kellett legyőznöm. Amit ezen

nagy gyűlésen láttam s halottam, felbátorításomra s megerősítemre szolgál, s most örömmel térek vissza a nagy orosz földre, hogy az Úr munkáját folytassam.»

Pampaian V. Dr. (Tiflis, Ázsia). »Mondhatom, szívemben nagy öröm van. Dicsérem az Úr nevét, hogy alkalmat adott ezen nagy összejövetelen részt venni. Én Ázsiában születtem s jelenleg is ott munkálkodom. Ott az örmények, arabok, mohamedánok, perzsák között sok éhező és szomjuhozó lelket találok, kinek segítségére lehetek mind testileg, mind lelkileg. Ázsiában is látható már az evangélium világossága. A munka terjed.»

Armsen Erik (Skandinávia). »Én is dicsérem Isten nagy nevét, hogy itt lehettem ezen áldott helyen. Teljes odaadással fogok ezután munkálodni, hogy még nagyobb áldására lehessen felebarátainnak.»

Evans J. H. (a vilá kongresszus titkára). »Most, midőn elválnak egymástól, s mindenki az ő missió földjére visszautazik, némelyek távol éjszakra: Skandináviába, Islandba, Finlandba, némelyek keletre: Oroszországba, Törökországba és Görögországba; némelyek nyugatra s a vizeken túl való földekre: Amerikába, Ausztráliába, Afrikába s a világ távol eső szigeteire — nagy segítségünkre és megnyugtatóságunkra lehet azon ige, amit az Úr Jósúénak adott Mózes halála után: »Meg nem áll senki előtted életemnek minden napjaiban; miképpen voltam Mózes-sel, úgy leszek te veled is, el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled.« Jósúé 1, 5.

H. J. F.

Egy igen kedves testvérnénk, akinek nincsen alkalma arra, hogy valami gyülekezetet meglátogathasson, vagy testvérekkel érintkezhessék, magányából egy kedves levelet írt nekünk, amelyből egyáltalában nem lehet észrevenni, hogy a hitében elgyengült volna, vagy csüggedni kezdene reménységében. Azt írja, hogy egyik szomszédja igen kedveli az »Aratót« s meg is győződött különböző igazságokról, csak nem akar az első

lenni, aki az igazság mellett állást foglal. A testvérné erre mondta, hogy az első nem is lesz, mert ott ő maga volt már az első. Az Isten országában szeretnének elsőek lenni az emberek s azt nem igen óhajtják, hogy oda a legkésőbb jussanak be. A bizonyágtétellel azonban itt a földön nem szeretnek sietni.

Továbbá tudatja, hogy örömet talál az Úr munkájában.

Ez éppen a keresztyéni élet titka, hogy midőn másokat segítünk, önmagunkat is építjük. Szolgáljon ez minden magányos testvérünk bátorítására.

H. J. F.

Családi kör.

Egy istenfelő nő életének jó hatása.

Azt mondják Krisztusról, hogy: »Ő benne vala az élet, és az élet vala az embereknek világossága.« Így van velünk is, ha az Úr Jézus élete bennünk megnyilatkozik. Akkor a mi helyes eljárásunk világosságul szolgál a nagy sötétségben. Midőn így az Úr Jézus élete a mi életünkben megnyilatkozik, világosság támad, mely által sokan ő hozzá vonzatnak.

Egy kedves testvérnével találkoztam, akinek férje istentagadó s az egész rokonsága — atyja, anyja — mind hitelenek voltak. Ilyen környezetben 15 évig magányosságban élt és az Úrnak hűségesen szolgált anélkül, hogy hitében elgyengült vagy elcsüggedt volna. Sokat nem szólt soha de élete a legjobb prédikálás volt. 15 év lefolyta után az Úrnak lelke munkálódván először férje tért meg azután követték őt a fivérei, azoknak feleségei és végre az öreg szülei is.

Azután felkérték az előljáró testvéreket, hogy azon a vidéken tartsanak bibliai előadásokat s kérésük teljesítve is lett. A gyülekezetek megkezdettek egy auguszt havában azon esztendőben. Midőn a szomszédság a tartandó előadásokról értesült, azt mondta egyik a másiknak: »M—né prédikátorai jöttek.« »Ah« — mondták egymás között. — »M—né

igazi keresztyén asszony és hogyha az ő prédikátorai is olyanok mint ő, akkor érdemes őket meghallgatni.« Így mindjárt kezdettől fogva az egész szomszédság és az ismerősök eljöttek a bibliai előadásokra. Miért? Azért, mert M—né egész életével megmutatta már régóta, hogy nem képmutató, hanem igazi keresztyén.

December 6-án ugyan abban az esztendőben több mint 50 lélek megkeresztelkedett és felvétetett az Úr szövetségébe, s így egy szép gyülekezet alakult, s nem sokára tágas imaházát is építettek. Nagy eredmény alig négy hónapi munka után. Ezen nagy eredményt azonban nem a prédikátorok tehetségének lehetett köszönni, hanem ezen kedves testvérné csendes és istenfelő eljárásának — aki magányosságban 15 évig imádkozott és reménylett. Az Úr sokáig vár, de nem hiába.

Az ő jellemének tisztasága s csendes eljárása a következőkből is kiviláglik. Magányos életében nem volt semmi testvér vagy testvérné, aki meglátogattu volna. Csak a mi vallásos folyóiratunk hetenkénti megjelenése által nyert bátorítást és világosságot. Egy alkalommal, midőn az előfizetés lejárt, férje azt mondta, hogy nem fizethet tovább elő a lapért. Ő erre csak azt felelte, hogyha nem lehet, akkor meg lesz nélküle is és többet nem szólt róla, de annál büszköbben imádkozott a dolog felett.

Mikor egyedül volt a háznál, mindig sok időt töltött imában. Némelykor előfordult, hogy férje akkor jött haza, midőn neje könnyező szemekkel felállt térdeiről, de azért nyugodtan és csendesesen fogadta szemeiről letörölvén az alápergő könnyeket. Egyszer azután megkérdezte őt a férje: Azért vagy-e talán szomorú, édes feleségem, mert a lapot nem járattuk már? Nyugodtan azt válaszolta: »Igaz hogy érzem a lap hiányát, de ha nincsen módunk hozzá, akkor el tudok nélküle is lenni.« Egy idő múlva ismét megjött a lap rendesen mint ezelőtt.

Olsen O. A.

*

— Az erős lélek fentartja a gyenge testet és uralkodik az erősön.

Egészség és mértékletesség.

Néhány utasítás szőlőbor elkészítéséhez.

Mindenki könnyen készíthet magának jó szeszmentes bort; fő-föltétel a jó légmentes lezárás, mert ettől függ első sorban a bornak tarthatósága. A következőkben háromféle jónak bizonyult elkészítési módot adunk:

1. Végünk 10 kiló jó szőlőt — legjobb a kék — leszemeljük, jól mossuk meg, tegyük egy dupla-főzőbe és abban víz nélkül hagyjuk forni, míg felfuttannak; azután beleöntjük a szőlőt egy finom szűrőbe és a levét le hagyjuk folyni. Miután a lé megtisztult, leöntjük, hozzáteszünk 1½ kiló cukrot, fel hagyjuk forni, lehabozzuk és forrón palackokba töltjük, amelyeket azonnal új forrázott dugaszokkal lezárunk és lepecsételünk. Arra kell ügyelni, hogy a pecsétviasz az egész palackfejet jól körülzárja. Olvasztott viaszt is lehet erre használni. A nyert bort használatkor tetszés szerint vízzel lehet higitani.

2. A leszemelt szőlőt (2 liter szőlőre ½ liter vizet véve) jól megtisztított, zománcozott vagy cserepes fazékban felforraljuk és 15 percig lassan főni hagyjuk és közben lehabozzuk. Azután finom szűrőn át le hagyjuk folyni, minden liter léhez ⅛ kiló cukrot teszünk, még egyszer felforraljuk és palackokba töltjük.

3. E harmadik mód igen egyszerű, csak hogy ahhoz nem lehet palackot használni, csak az ismeretes befőttes üvegeket. Miután ezeket jól megtisztítottuk, megtöltjük jó harmadig leszemelt leveses szőlővel, egymás mellé állítjuk az üvegeket meleg vízbe vagy egy nedves kendőre és azután megtöltjük lassan — hogy ne repedjenek — forró cukros vízzel olyan magasra, hogy még jól le lehessen azokat zárni. Ha a fődél csavarható, akkor másnap utána kell csavarni. Hűvös helyre teendő el. Ezen bornak is jó íze van, a szőlőnek hasonlóképpen. Csak hogy ehhez sok üveg szükséges.

Meleg borogatások.

A meleg borogatásoknak nagyon hatása van, mert a meleg elősegíti a vérkeringést s gyorsítja a szív működését.

A fájdalmak azonnali lecsillapítására legjobb a meleg borogatás. Bátran lehet mondani, hogy semmi más vízgyógykezelés nem hat annyira mint éppen a meleg borogatás. Nemcsak külső, hanem belső fájdalmakat is lehet vele elhárítani.

A meleg vizes borogatás nemcsak elveszi a fájdalmat, hanem kellemes enyhülést is hoz, ami igen fontos betegre nézve.

Nem ismerünk más vízgyógykezelést amelyet oly gyakran használnának eredményel és sikerrel mint éppen a meleg vizes borogatás.

Görcsöknél és sebesüléseknél néha lehet jobb gyógykezelést alkalmazni mint a meleg borogatást.

*

— Aki szüntelen eszik, örökös emésztési zavarokkal bajlódik.

Nyugtázások.

A magyar missió részére adakozott Kővári egy kedves testvére 20 kor. és egy kedves barátjáné 2 kor. *Kessel Frigyes.*

A kolozsvári gyülekezet részére adakozott egy kedves testvére 10 kor. *Fleischer Antal.*

Az Úr áldja meg az adakozókat s az adakozást.

„AZ ARATÓ”

havi folyóirat.

Nyomtatja és kiadja:

**A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Hamburgban.**

Felelős szerkesztő: *Huenergardt János F.*

Előfizetési ára:

Egy egész évre	K 2.—
Egy fél évre	„ 1.—
Egves példányok	„ —.20
Külföldre, egy egész évre	„ 2.50

Előfizetések

Huenergardt János F., Péczel, Kör-utca 23
címe küldendők.